

Чому ми не розпинаємо о. П. Грушецького?

(ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ДО РЕДАКТОРА І ВИДАВЦЯ
ГАЗЕТИ «ЄДНІСТЬ» п. мгр. ЯРОСЛАВА ЛОГИНА)

Чому ми не розпинаємо священника о. П. Грушецького?

(Відкритий лист до редактора і видавця газети «Єдність»
п. мгр. Ярослава Логина)

З деякого часу, точніше — з часу, коли на сторінках Вашої «Єдності» почалися виступи проти УАПЦ на чужині (не «синодальної», а «УАПЦ на чужині», бо «Синодальної УАПЦ» в природі не існує!), а особливо з останніх місяців 1952 року, коли такі виступи почали набирати цинічно-брутальної форми боротьби проти УАПЦ на чужині — я перестав бути Вашим передплатником, хоч до того часу був досить сумлінним читачем її.

Останнього ж часу мені уперто надсилаються відомими і невідомими людьми ті числа «Єдності», де з особливою насолодою і цинізмом топчеться в болото наша Св. УАПЦ на чужині. І надсилаються ці числа «Єдності» не просто для інформації, а з підкресленням.

«Бачите, яка Ваша УАПЦ (Синодальна)!

«Бачите, до якої страшної УСТАНОВИ Ви належите?!

«Чи може припустити людська думка, щоб в УАПЦ (синодальної) творилися такі жахливі речі. Та якже можна віруючій людині належати до такої Церкви?!»

І коли б Ви, п. мгр. Я. Логине, Ваші співпрацівни-

ки і однодумці не рекламували б свою газету «Єдність», як орган суспільно-громадської думки, а написали б на титульній сторінці газети те, що насправді вона є, цебто: «Єдність» — орган боротьби проти УАПЦ на чужині» — жодних нарікань, докорів, обурення і протестів ні проти Вас особисто, ні проти Ваших співробітників і однодумців, ні навіть проти газети «Єдність» взагалі — ніколи не було б.

Не було б, звичайно, і цього відкритого листа.

Але про це далі.

А тепер домовимося з Вами ясно і недвозначно про два моменти.

1. Коли в газеті надрукована стаття і немає спеціальної примітки про відмежування редакції від поглядів, методи і змісту цієї статті — у всьому культурному світі вважається, що редакція поділяє цю статтю, згоджується і підтримує автора.

2. Від українських православних дітей (10-12 років) вимагається, щоб вони точно, чітко і ясно усвідомлювали собі поняття і зміст (в православному розумінні) слова «ЦЕРКВА».

У вас (католиків і греко-

католиків) поняття слова «Церква» відрізняється від православного і тому Вам, як греко-католику, я пояснюю, що православна Церква є одно, єдине ціле і неподільне живе тіло, яке складається з 3-х частин:

1. Невидимий Голова Церкви — Ісус Христос,
2. духовенство (єпископат, священство і дияконство) і

3. Віруючі. Коли нема хоча б одного з цих трьох частин — православна Церква існувати не може. Коли їде напад на одну, дві або три разом (байдуже) з цих частин — це є напад на всю Православну Церкву.

Я певний, що Ви, п. мгр. Я. Логине, про всі ці елементарні поняття знаєте не гірше мене, хоча всією своєю діяльністю, вчинками і поступованням в Австралії робите невинний вигляд некомпетентної в церковних справах людини і, творячи жажливі дії і поступовання проти УАПЦ на чужині, удавано робите здивоване обличчя і питаєте: «Де, коли, як і в чому я нападав, поборював і топтав у болото УАПЦ на чужині?»

Отже, п. мгр. Я. Логине, не будьмо дітьми, не скочуймося в справах колосальної ваги до дитячої наївної і дурненької анекдоти: «Де, коли і як я бив Вас, пане?! Це ж брехня, наклеп! Я ж тільки вдарив у ваш писк а вас я зовсім не чіпав!»

Коли президент Айзенгвер повернувся з наради великих 3-х на Бермудських островах до ООН, щоб висловити з доповіддю про

наслідки цієї наради, то першим його питанням було не про час його виступу, не про порядок денний засідання ООН, не про кількість і склад делегацій, а першим його питанням було: «Де тут у вас є місце, щоб я міг помолитися».

Всім людям Господь дав дар почуття інтуїції, яке особливо розвинене у найгеніальніших талантів всіх віків і народів, вибраних індивідуумів людства: поетів, мистців, вчених, ченців (що фанатично віддані Богові і людям), взагалі в людей, які найменше живуть земними утіхами і страстями, а також нерідко й серед зовсім неосвічено «темної» маси. Саме найменше розвинене це чуття в нас, у так званої інтелігенції. Властивість інтуїції виявляється у вищих здібностях духа окремих людей безпосередньо відчувати істину, пізнавати її там, де людський загал бачити її не може, прозрівати її, пророче передбачати там, куди звичайний зір заглянути не може. Ось таким одиницям і дана можливість бачити, що зараз, в наші дні все людство стоїть на останньому і тонесенькому щаблі перед загибллю. Здається, що Господь Милосердний зовсім відступив від людства, що панування диявола на людством ніколи не було таким безмежним, як зараз. Немає жодної точки в нашому житті, де дотик людської руки чи думки не викликавав би зла, диявола. Розклад і вороженча в родинах, звіряча ненависть, братовбивство се-

ред близьких по крові людей, винищування цілих народів, шматування бомбами старих і немічних, дітей і немовлят. Гарячкове і напружене готування всього людського інтелекта не над допомогою нещасним та обездоленим, а над винайденням засобів винищування в один момент вже не тисяч, а сотень тисяч і мільйонів людських душ.

Що ж було причиною, що людство дійшло до останнього краєчку над прірвою?...

Коли християнство вийшло з катакомб, коли це християнство стало не переслідуваною, а пануючою релігією — трапилась страшна і трагічна своїми наслідками подія, яка і привела людство до безодні.

Замість того, щоб науку Христа покласти в основу людського життя, зробити підвалиною і нерушимим каменем її, а тогочасне і майбутнє людське життя пристосовувати до вимог і заповідей Христової науки, трапилось навпаки: з самих перших часів почали пристосовувати релігію до людських потреб, використовували її для своєї мети, де тільки було можливо; затискували релігію у всі найменші щілини життєвих потворних прагнень і святим словом Христа прикривали найганебніші, найогидніші вчинки. А там, де релігія взагалі ніяк вже не могла вміститися і бути плащиком для життєвих бажань, там просто відтинали від релігії рівно стільки, щоб лишок від науки Христа пасував до людських вимог.

Ось чому сталися страшні і криваві так зв. Хрестові походи, які іменем Христа, кров'ю, вогнем і мечем насаджували християнство. Ось чому сталося, що так зв. «св. інквізиція» іменем Христа найвишуканішими методами, нечуваних людству тортур і катувань, палила, винищувала невинних людей, які були невігідні католицькій Церкві.

А страшне і ганебне блюзнірство Петра I над святесвятих релігійної людської душі так зв. «Наказ про скасування тайни сповіді», який каже: «Коли будь хто на сповіді виявить священнику будь-яке зло чи нерозкаяний намір на честь і здоров'я царя, а найголовніше зраду або повстання, то священник повинен донести зараж же про це туди, куди належить, цебто в Преображенський Приказ або в Таємну канцелярію».

Отже Московська православна церква, виконуючи цей ганебний і огидний наказ Петра I, перетворилась на шпидця, донощика, співпрацівника в'язничних катувань, сексота, цебто в Юду зрадника і хриstopродавця.

А хіба не на наших очах (старих людей) улаштувались урочисті релігійні процесії Московської церкви з хоругвами, іконами, з розп'ятим на хресті Ісусом і... ковальськими молотами, якими громили жидівські оселі і розкраювали черепи невинних жидівських дідів, жінок, дітей і немовлят?

Тож пригадайте, що навіть ЦЕРКВА в середні віки мала своє власне ЧК чи

МВД, чи Охранку і Великий Інквізитор Торквемеда безчинно примушував ВІРУЮЧИХ ДОНОСИТИ на своїх рідних і родичів, що в великій мірі викликало протестантизм (див. Бернард Ньюмен, «Шпицль вчора, сьогодні, завтра»).

Я не маю наміру подавати всі акти так страшних наслідків приписування і пристосовування Науки Христа до людських страстей, диявольських намірів і злочинних, огидних та потворних вчинків, які траплялися між різними Церквами, релігійними громадами та релігійними угрупованнями, а лише зауважу що коли в минулому диявольське використання релігії мало, так би мовити, великі державні масштаби, використовувалась релігія лише державою, чи певною клікою в державних інтересах, то в наші дні, на наших очах, це використання релігії настільки здригнуло, настільки зплюгавило, що вже навіть окремі партії мають прагнення мати до своїх послуг якусь церкву, або хоча б якесь релігійне угруповання і саме так, як Керенський та Мельгунов мають до своїх послуг своїх власних «нацменів» та духовенство Московської православної церкви.

Не минула ця гірка доля навіть українців... Не так давно в Америці відбувся дуже галасливий і бучний з'їзд певної української партії. В президії цієї партії красувався... партійний священник певного релігійного угруповання (не знаю тільки в рясі і з наперсним хрестом, чи без цих ознак), який

своєю присутністю ніби казав: «Пане лідере, моя релігія, я і моя релігійна громада — до Ваших послуг»!!!

На цьому ж з'їзді між іншим вимагалось, щоб у майбутній звільненій від московської комуністичної окупації Україні — були заведені самосуди та лікування. От тільки не можемо сказати Вам, п. мгр. Логине, що коли розійдуться наміри і прагнення лідера цієї партії з Христовою Наукою, то кому буде цей партійний священник зрадником і Юдою: своєму партійному лідеру, чи Ісусу Христу!!!?

Я лише побіжно і поверховно торкнувся наслідків цієї страшної катастрофальної трагедії використання релігії в диявольських намірах, яке (використання) привело все людство до страшної прірви. Цю прірву, цю безодню бачуть і цілком усвідомлюють собі лише вибрані люди, лише ті, про яких я вже згадував у цьому листі: цебо яким Господь дав високо розвинене почуття інтуїції. Саме ці люди, усвідомлюючи собі неминучу загибель людства в останні часи в смертельному страху і розпачі крикнули: «Назад... до БОГА»!!!

В Америці, як Ви знаєте, існує громада, гаслом якої є: «Назад ...до Бога»!!! До речі, коли Ви забули, я нагадую Вам, в пам'ять якої події зорганізувалась ця громада.

Недалеко від берегів Норвегії 1944 року німецький підводний човен пустив торпеду в транспортне судно з американськими вояками. Виявилося, що для всіх воєнків не вистачає рятувальних поясів. Тоді два свяще-

ники-євангелики, один католицький та жидівський рабин, віддали свої рятувальні пояси воякам, а самі вийшли на палубу, взяли за руки і... пішли разом з кораблем в холодні води на дно моря.

Рівно 23 роки перед цією подією, це ж саме гасло, це ж саме прагнення «Назад... до Бога»!!! але в інших обставинах залунало 1921 року на Церковному Соборі УАПЦ в Києві. Жорстокі і криваві умови Московсько-комуністичного панування примусили цей Собор відступити від деяких традиційних канонічних правил Православної Церкви. Цей Собор ясно усвідомлював, що традиційні канонічні правила Православної Церкви ним порушені, але не вільним бажанням Собору, а силою і умовами кривавого Московського терору. Це яким стає тому, що цей же самий Собор підкреслив і заповів: ніколи не портювати в майбутньому церковному житті УАПЦ цих відступлень. І хоч УАПЦ 1921 року була Москвою криваво і по-звірячому знищена, але дух, який панував на цьому Соборі: «Назад... до Бога»!!! глибоко в'ївся в душі і свідомість православних українців. Цей дух незабаром виявився у 1942 році, коли Всевеликий змилосердився над ограбованою, роздягнутою, розшматованою і розп'ятою на хресті Україною і послав Духа Свого Святого, щоб відновив Св. УАПЦ. Ласкою Христа 1942 року не тільки відновились Св. УАПЦ, але виправлені були ті відступлення, які Св. Собор УАПЦ

1921 року заповів нам ніколи не повторювати.

Не треба гадати, що саме наша Св. УАПЦ на чужині (не «синодальна», п. мгр. Логине, бо «синодальної УАПЦ» в природі не існує!) є єдиною Церквою у світі, яка вже цілком очистилась від самої тяжкої і страшної скверни: бути служницею не Христа, а диявольським страстям, починаючи від держави і кінчаючи найогиднішими партіями. Ні, за 30 років не можна витравити і вичистити всього того, що нашарувалось, сплїталось, вросло і зросталось з тілом всіх Церков майже 1500 років.

Але наша Св. УАПЦ на чужині (не «синодальна УАПЦ», п. мгр. Лоине, бо такої немає на нашій грішній землі!), знайшла, де саме і в чому загноїлося зло і протавівся диявол і може лише порадити і подати спасенний ключ Церквам і всім віруючим: «Назад... до Бога»!!! Ні, ще довгий, тернистий і тяжкий шлях тягнеться перед нашою Церквою; ще пройдуть десятки, а може й сотні років, поки наша Св. Церква цілком буде відповідати Христовій Науці у всій її чистоті. Бо ж Церква як я казав, не є лише духовенство, але ж і мільйони вірних, а вичистити, витравити з психології всю ту скверну, що всмоктувалась людьми майже 1500 років — за короткий час не буде можливим, не буде так легко. Все нестійке, випадкове, чуже в нашій Церкві не тільки відколося і відійшло, а ще й буде відколюватися і відходити, і це буде аж доти, доки люди не

усвідомлять всієї величі і єдиного спасіння людства в кличі: «Назад... до Бога»!!!

Невимовно тяжкий і тернистий шлях перед нашою Церквою стоїть тому, що в психології не тільки удавано-віруючої, а навіть щиро-віруючої людини відсутня ПРАВДИВА ХРИСТОВА ЦЕРКВА. Ця церква затушкована, затінена, затерта, на її місці у свідомості людства стоїть інша, друга, саме та, яка утворилась за останні 1500 років. Церква в психології сучасного людства ніщо інше, як всяка інша громадська чи державна установа. Не тільки для Вас, п. мгр. Логине, і всіх Ваших співробітників і однодумців, а й для великої кількості інших віруючих і невіруючих людей жодної різниці немає між церквою і кооперативною крамничкою, театром, кіно, колгоспом, школою і т. д. У колгоспі виробляють збіжжя, у кіно насолоджуються фільмами, у театрі слухають оперу чи драму, у крамничці — продають крам, а у церкві моляться Богу. Жодної різниці! А тому і всю структуру, поняття, закони, правила і т. д. цих установ Ви переносите у церкву і церковне життя. І нічого дивного немає, коли в Німеччині ліквідувався табір і церква, то настирливо вимагалось, щоб церковне майно негайно розподілити між людьми: один візьме антиміс, другий чашу, третій дискос, четвертому фелонь, п'ятому епітрахіль і т. д., бо ж у господарстві все придасться, все принесе свою користь. Точнісінько так, як ліквідується кооперативна крам-

ничка: одному консерви, другому цвяхи, третьому штани і т. д.

І чого ж дивуватися, що «Єдність», не кліпнувши оком, пише: «... Хіба в церкві знаходяться лише святі, непорочні люди? Якщо виступи проти Церкви міряти цією міркою, тоді взагалі Церкви на світі не може бути (і то ніякої) бо чи був хоч один священик, проти якого хтось би не виступав, і чи був коли хоч один вірний, що не був би чинимось незадоволений священиком, єпископом, митрополитом, але кому в голову приходить кваліфікувати ті виступи проти окремих шановних достойників церкви робилися з метою очистити цю УСТАНОВУ (підкреслення доє І. П.) від людей недостойних»...

Золоті слова... Отже, «критика, самокритика не взирає на ліца»... Все в господарстві пригодиться: і цвяхи, і ризи, і чаша і консерви і все інше. Кожній людині Всевишній дав свобідну волю. Ісуса Христа не тільки критикували, а й знущалися над ним, били, плювали, катували й нарешті розіп'яли на хресті. І коли таке робили з НЕВИДИМИМ ГОЛОВОЮ нашої Св. УАПЦ на чужині (не «синодальної УАПЦ», п. мгр. Я. Логине, бо такої у всесвіті не існує!), то щож таке священик, єпископ, митрополит (цебо друга частина нашої Св. Церкви), щоб «церемонитися» з ними? Пишіть і далі. Критикуйте, знущайтесь, плюгайте, тільки... напишіть, будь ласка, на титульній сторінці, що «Єдність» — орган боротьби проти

УАПЦ на чужині і жодної претензії до Вас ніхто не буде мати. Але про це — ще далі...

Скажіть, будь ласка, хто може повірити Вам, п. mgr. Я. Логине, що Ви людина темна, малокультурна, необізнана не тільки з особливостями Православної Церкви, а взагалі з законами будь якої християнської церкви і св. антимінс, консерви і св. дискос, св. чаша і гудзики — однаковісінський крам? Хто повірить Вам, п. mgr. Логине, що Ви не знаєте, що наша Св. УАПЦ на чужині, шлях якої веде не до провалля, а від провалля і безодні «Назад... до Бога»!!! має свої власні Христові закони, свої власні християнські правила, свою власну Христову психологію, мораль і етику? Ці закони, правила, психологія, мораль і етика можуть іноді збігатися з загально-людськими, але в більшості вони їх заперечують і поборюють, бо ж така Христова Наука!

Для Вас та жінка-українка (і при тому патріотка!), яка сховала раненого більшовика-матроса від рідного українського війська — є національна зрадниця, яку, за Вашими словами: «Державні народи за такий злочин ставлять злочинця перед суд, і в більшості випадків, засуджують його на смерть, а для нас ця жінка-українка і патріотка - свята (докладніше див.мою «Бог і Наука, стр. II).

Коли б Ви мали можливість воскресити страчених нюрнберських злочинців, які перед смертю звернулись до Бога, Ви ще раз з

люттям стратили б їх, а для нас — це лише «благоразумні розбійники» (там же, стр. 96)...

Третій рік Ви домагаєтеся, щоб церковні і суспільно-громадські чинники — визнали, що священник о. П. Грушецький є національний зрадник (для якої мети про це нижче). Ви пишете: «Я домагався (і домагаюсь ще й тепер) повести справу по лінії ствердження: правдиві, чи неправдиві ці закиди. От і все!» Відповідаю Вам, що за законами, мораллю і етикою Христа, але лише від свого власного імені:

Неправдою є, що священник о. Петро Грушецький будь коли служив у польській поліції.

Неправдою є, що священник о. Петро Грушецький будь коли був польським шпигелем.

Неправдою є, що священник о. Петро Грушецький видавав, бив, знущався, катував і убивав українських патріотів - революціонерів. Що робив, де і як працював громадянин Польської держави, української національності, православної віри Петро Грушецький — про це можна довідатися тільки з тої сповіді, яку він мусів і складав духовнику на передодні своєї висвяти. **На превеликий жаль о. П. Грушецький** (бо ж може тоді б прокоротилося це найогидніше цькування його!) цю сповідь за законами Христа отже і нашої Св. УАПЦ на чужині, цього святотатства зробити не можна тому, що св. Димітрій Ростовський заповів нам: «Коли будь який цар або суд громадський нака-

зав і силою примушував би священника розповісти про гріхи духовного сина і коли б тортурами та смертю загрожував, священник повинен ліпше померти і мученицьким вінцем вінчатися, ніж порушити печать сповіди».

Є лише одна-одинокa можливість притягнути до суду священника о. П. Грушецького — це в тому випадку, коли б священник о. П. Грушецький порушив і потоптав ту присягу, ту клятву священника, яку він приносив у день висвяти його. І коли припустити хоч на одну хвилинку, що все те, що Ви писали протягом років про священника о. П. Грушецького правда — то який же церковний суд, не тільки нашої Св. УАПЦ на чужині, не тільки будь якої православної, а взагалі будь якої християнської, чи навіть не християнської, але релігійної громади може закинути хоч тінь якогось злочину СВЯЩЕНИКУ о. Грушецькому за його ДОСВЯЩЕНИЦЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ!!? Яке мав би право цей церковний суд судити і засуджувати за ті провини, які зробила НЕДУХОВНА ОСОБА, А ПОЛЬСЬКИЙ ГРОМАДЯНИН? Бо ж він сповідався перед висвятою, він же складав перед духовником всі свої гріхи і провини і цей духовник ЗНАВ (бож Ви самі пишете, що про діяльність громадянина Польської держави Петра Грушецького ЗНАЛА (підкреслення мое І.П.) вся Волинь!). отже перед своїм духовником громадянин Польської держави П. Грушецький НЕ МІГ ЗАТА-

ЇТИ свої «злочинства» («бож їх знала вся Волинь!»), тому і виходить, що для церковного суду є лише дві, і тільки дві можливості: 1. або воскресити небіжчицю «св. інквізицію», яка судила всіх, і духовних, і недуховних («не взивая на лица!»), або 2. судити не священника о. П. Грушецького, а судити того високого духовного достойника, який ВИСВЯТИВ громадянина П. Грушецького. — бож іншого виходу немає. І ось тут-то ми і підходимо до самого найголовнішого, до самої суті, до самого ества всієї тієї страшної запеклої і лютої боротьби, яку Ви вже 5-й рік безупинно провадите проти нашої Св. УАПЦ на чужині на сторінках Вашої «Єдності», але про це далі...

Ласкаво прошу уважно слідкувати далі... Коли б і знайшовся десь у світі такий божевільний церковний суд, який би насмілився судити СВЯЩЕНИКА о. П. Грушецького за ті «злочини», які Ви, п. мгр. Логине, йому закидаєте, то такий суд таки мусів би починати не з священника о. П. Грушецького, а з Господа нашого Ісуса Христа. Цей суд мусів би засудити і ще раз розп'ясти Його, але вже не за проповідь і науку, а за те, що на моління благоразумного розбійника пом'янути його у Царстві Своїм, Ісус Христос не запитав автобіографії цього розбійника, не запитав, чи часом розбійник не був у римській таємній поліції, чи не видавав він римському окупантові своїх братів по національності, чи не був таємним а-

гентом, спицлем, сексотом і донощиком римського окупанта, і чи його тільки руки, а не весь він купався у братній, по національності, крові? Ні, цього всього Ісус Христос не запитав, а зі всією своєю святою простотою казав: «Сьогодні ж будеш зі мною в раю»...

Такому ж суду треба було б іхати до Риму і ще раз відрубати голову Св. Апостолу Павлу, бо ж Савл нищив своїх національних братів-християн, напаковував в'язниці римського окупанта своїми братами, тримав у своїх руках пістоль, чи то пак ніж, меч чи камінь, якими нищив, купався в крові своїх національних братів-християн. Був же Савл (Савл, а не Св. Ап. Павел!) спицлем, донощиком, сексотом, агентом іт.д. у Синедріона? А св. Володимир? А пророк Давид (може чули колись 50 пс.) А Мойсей? А сотні і тисячі великомучеників, мучениць і святих? Перегляньте уважно життєписи святих і Ви, п. мгр. Логине, переконаєтесь, що в переважній більшості за Вашою мораллю цих св. мучеників і мучениць треба ще раз стратити, ще раз покарати лютою смертю, бо ж за Вашими словами: «Державні народи за такий злочин... засуджують на смерть» (див попередню цитату). Ви освідомлюєте собі, п. мгр. Логине, ту безодню, всю ту прірву, весь той жах, до якого докотилося людство, поклавши в основу людського життя 1500 р. тому не Науку Христа, не релігію, а гріхове людське життя, а релігію прагнули зробити лише

служницею, лише заборолом, лише плащиком для гріховних диявольських людських страстей. Саме на цих пристрастях і побудована «... певна система моральних вартостей», цебто — людське гріхове життя. Ви освідомлюєте собі, чому шлях нашої Св. УАПЦ на чужині: «Назад... до Бога»!!! Ви освідомлюєте собі, чому наша Церква не може сказати: «Пане лідере, чи то пак, п. мгр. Логине, ми, наші віруючі і вся наша Церква до Ваших послуг»?...

Ні, п. мгр. Логине, наша Церква прагне стати лише тим острівцем серед людського моря, тим куточком, до якого віруюча людина змогла б прийти зо всіма своїми болями, муками і стражданнями і благодати Всевишнього облегчити їх; прийти з радістю, щастям і втіхою і подякувати Господу Богу нашому за ту ласку, яку Він подав їм.

Отже, п. мгр. Логине, ніколи, чуєте, ніколи наша Св. УАПЦ на чужині, ніколи і нікому не буде служити, крім Христу і своєму народу, якому освітлює і освітлюватиме шлях до Христа.

• • •

А тепер до самого найголовнішого, до самої суті цього листа, бо ж все до цього — лише прелюдія.

Ласкаво прошу Вас, п. мгр. Логине, дати мені відповідь: за які провини Ви так люто ненавидете, так несамовито прагнете ще раз розп'ясти на хресті нашу страдницю Св. УАПЦ на чужині, яка лише 32 роки тому знята з хреста, а кров з її ран ще й досі рясно строп-

лює там... на Батьківщині... далекі простори концтаборів Сибіру, Казахстану, Колими і т. д., а тут, на чужині — розколи, відщеплення, боротьбу і атеїзм? За які провини нашої Церкви перед Вами, Ви мертвою хваткою вп'ялися саме в НАШУ Церкву, саме в нашу Св. УАПЦ на чужині і вже 5-й рік безупинно крок за кроком, день за днем вишукуєте цвяхів, щоб ще раз розіп'ясти на хресті?! Невже інші Церкви, як греко-католицька, римо-католицька, чи протестанські — так бездоганні, так сніжно-білі, так непорочно-чисті, що жодної плямочки у них не існує? Чому ласкаву увагу Вашу Ви звернули саме на нашу Церкву? Ви ж греко-католик, а тому не тільки загально-людська (я вже не кажу про християнську), а навіть Ваша власна специфічна мораль і етика забороняє Вам плюгавити і нищити чужу Церкву?! Мені дивно, що Ваша греко-католицька Церква настільки терпелива, що ще й досі не тільки не виключила Вас з релігійної громади, а навіть не наклала на Вас жодної епитимії?... Чи може Ви, п. мгр. Логине, започатковуєте майже середньовічне переслідування «еретиків», «схизматиків», «невоз'єднаних»? Чи може Ваше серце стужило і має непереборне бажання відновити на чужині «Гайдамачину»? Тож напишіть же, будь ласка, ясно і недвозначно, що Ваша «Єдність» не атеїстичний орган (бо ж інших Церков та їхніх церковних достойників Ви не чіпаете!), а орган боротьби проти УАПЦ

на чужині, і ще раз кажу, що жодної претензії до Вас ніхто не буде мати.

Вже 3-й рік Ви прагнете переконати всіх і вся (крім, звичайно, самого себе!), що Ви не боретесь проти УАПЦ на чужині, що Ви не побоюєте Її високих достойників, що Вас абсолютно не цікавить навіть існування чи неіснування цієї Церкви, бо ж Ви до неї не належите; що поступовання, дії і наміри цієї Церкви для Вас цілком байдужі, чужі і не потрібні. Що тільки одного і єдиного Ви домагаєтесь: щоб церковні і суспільно-громадські чинники визнали що священник о. П. Грушецький є «національний зрадник». Більш нічого... Більшого Ви абсолютно нічого не хочете і нічого не домагаєтесь: «От і все» — як Ви пишете. Надзвичайно дипломатично, хитро і... безчесно.

Кого Ви хочете ошукати?! Отих «малих цих»? Отих «обкрадених німих»? Ви гадаєте, що оті «темні» православні українці не розбираються, для чого Вам потрібно зробити священника о. П. Грушецького «національним зрадником»? Ні, вони знають, що після такого твердження священник о. П. Грушецький вже Вам не потрібний. Для Вас священник о. П. Грушецький занадто маленький масштаб, «маленька сошка», як кажуть москалі. Після такого твердження для Вас о. Грушецький вже «витиснута цитрина», здатна лише бути трампліном, щоб скокнути до самого найвищого достойника УАПЦ на чужині. Саме Його, ось цього найви-

щого достойника УАПЦ на чужині Вам потрібно, а не о. Грушецького; саме Його Вам потрібно очорнити, обкидати і втопати в болото; бо ж саме вищий достойник ЗНАВ про «національну зраду» гр. Польської держави П. Грушецького («бо ж знала вся Волинь!») і рукоположив його в священники, тож Ви маєте логічне і моральне (логіка і мораль, звичайно за Вашою специфічно-Логинською інтерпретацією) право на всі Ваші, Ваших співробітників і однопідумців, широкі груди, чи то пак, на всі широкі шпальти Вашої «Єдності» гукнути, на весь український (а може й неукраїнський?) світ: «Гей, ви бандити, убивники, злодії, національні зрадники, всі...всі. У кого тільки руки в братній і небратній крові, всі йдуть до УАПЦ на чужині («синодальної»?). Лише там вас і всі ваші огидні вчинки охоронять від кари, лише там вас прикриють рясом та огорнуть ризами»!!!

А добре і гучно крикнучи — повернетесь обличчям і з обуренням скажете (цитую «Єдність», лише змінивши о. Грушецького, на високого достойника, який рукополагав його. І.П.): «...Виникає інше питання: хто дав право кваліфікувати виступ часопису «Єдність» проти (духовного достойника І. П.), як виступ проти ЦЕРКВИ (підкреслення Ваше. І, П.)? Хіба церква складається лише (з цього — мое. І. П.)? достойника? Хіба в Церкві знаходяться лише святі, непорочні люди?» і т. д. (див. вище цитату «Єдності»).

Отже, хіба неправдою є, для якої мети Вам потрібно зробити з священника о. П. Грушецького національного зрадника? Хіба Ваша «Єдність» не кричала: «ТА ХТО і ЯК (підкреслення мої І.П.) міг ВИСВЯТИТИ такого страшного національного злочинця, національного зрадника в СВЯЩЕНИКИ»? (цитую по пам'яті. І. П.).

Чи може на Вашій злочинній листі не має більш православних жертв, крім згаданих? Так пригадую Вам, п. мгр. Логине. Чи Ваша злочинна рука, чи то пак, перо не піднімалося ще 1-1,5 роки тому на єдиного в Австралії високого Православного духовного достойника ієрарха УАПЦ на чужині, теперішнього Голову Австралійсько - Новозеландської Церкви? Хіба Ви, п. мгр. Логин, пошкодували хоча б Його поважний вік, не кажучи вже про Його високий сан і великі заслуги?

Але це все блідне і відходить в тінь, коли пригадати ще страшніший, ще більш непростимий гріх Ваш — це найогидніше блюзнірство над святее-святих православного українця, в душу якого Ви так брутально плюнули... Щоб не закинули Ви мені, що я висмикую з контексту цитати, цитую Ваші слова цілком: «Ви вірите (звернення до п. Івана Сторожука-Возняка І.П.) в правдивість закидів національної зради П. Грушецького. Тими доказами, що Ви їх маєте, могли б послужити навіть о. Винницькому та Церковному З'їздові в Мельборні, який також НЕ ЗАСУДИВ НАЦІОНА-

ЛЬНОГО ЗРАДНИКА, АЛЕ засудив, закликаючи до бойкоту, газету, що вказала на те БАГНО.. «Логічно» (Ваші лапки. І.П.) — якщо не має відваги і чеснот вичистити багно, то треба знищити того, хто показує пальцем на те багно» — (Підкреслення мое. І. П.)

Отже, на Соборі (не Церковний З'їзд, п. мгр. Логине, а Собор!) Св. УАПЦ в Мельборні було БАГНО. Цей Собор не мав відваги і чеснот (отже був безчесний) вичистити це багно. А як відомо, за Наукою Христа і Св. Апостолів, а тому й нашої Св. УАПЦ на чужині, на Церковних Соборах незримо вітає Дух Святий, який КЕРУЄ цим Собором, а тому що Дух Святий не може бути БЕЗЧЕСНИМ, то керував і міг керувати Собором тільки диявол (бо БЕЗЧЕСНИМ може бути лише диявол!). Отже, Дух Святий є вже ніщо інше, як злий дух, диявол!

Чи може тому, що цей Собор був православний, отже Собор «схизматиків», «невоз'єднаних», а не Собор католицький, а тому на Соборах «невоз'єднаних» не може незримо панувати Дух Святий, а тільки диявол, бо лише на католицьких Соборах панує Дух Святий?!

П. мгр. Ярослав Логине, пригадую Вам слова Христа: «Всякий гріх може бути прощений, але хула на Духа Святого не може бути прощена ні в цьому, ні в майбутньому житті».

Правда ж, п. мгр. Логине, що Ви «ніколи, нігде і ніяк не знущалися і не напали на нашу Св. УАПЦ

на чужині?!»

Зацитую Вам Ваші слова, але тільки заміню ім'я: «...що можна простити Славчикові, — не можна простити Ярославі, але вже ніяк не можна, коли коло Ярослава стоїть найповажніший магістер. Гріх маліе у малих людей, але він росте в міру росту людини у суспільній піраміді». Золоті слова!!! Але про них аж в кінці.

У мене не має фізичної можливості дати відповідь на весь той бруд, інсинуації, зневагу і т. д., які так рясно кидаєте на нашу Церкву на сторінках «Єдності». Кожне число, кожна стаття, кожний рядок в «Єдності» — це страшний і нищівний обвинувальний акт проти Вас же самих і «Єдності». То Ви спритно фальшуєте факти, нібито ненавмисне плутаючи ДОСВЯЩЕННИЦЬКУ діяльність з діяльністю особи, що вже носить священницький сан, як напр. з «Червоним деканом»; то прагнете нанизати факти, які нічого спільного не мають з церквою, як напр. Розенбергів, Трумана, шпіонаж тощо; то удаєте з себе людину, що не розуміє, що коли б хоч на хвилину припустити, що всі ті «злочинства», які Ви накидаєте о. П. Грушецькому, були правдою і їх поповнив СВЯЩЕНИК (а не польський гром. П. Грушецький), то не тільки він не міг би бути в лоні духовенства УАПЦ на чужині, але взагалі членом нашої Церкви, без найвищої церковної кари. Про це все Ви дуже добре знаєте, але удаєте тільки, що не знаєте.

То Ви закидаєте всіма шанованому п. І. Сторожу-ку-Возняку, що він є дво-личний та залюбки послу-говується неправдою, а ко-ли підрахувати «скільки личный» Ви, п. мгр. Логине, то гадаю не хватило б шпальт у Вашій «Єдності», щоб наводити приклади та підкреслювати Вашу не-правду. В одному місці Ви пишете: «Мене цілком не обходять консеквенції в церковній площині», а че-рез 2 шпальти пишете: «Я домагався суду ще в 1952 році... суд Вищого Церков-ного Управління «розгля-дає» (Ваші лапки. І.П.) цю справу від 1952 року до ни-ні». На що ж Вам потрібно було, щоб розглядали Вашу справу в В.Ц.У УАПЦ на чужині, коли ж Вас «необ-ходять консеквенції в цер-ковній площині?»

Нижче Ви пишете: «От-же повторюю, консеквенції із ствердження правдивос-ти закидів національної зра-ди в церковній площині не входить вже по своїй самій природі в круг своїх заінте-ресувань». А дві шпальти, далі пишете: «Після приїзду до Австралії покійного Ар-хієпископа Іоана, на його доручення справу мав роз-глянути о. прот. Винниць-кий в Мельборні. Отець Винницький «розглядає» (Ваші лапки. І.П.) справу до нині».

Таж навіть Вам чи «роз-глядали», чи «розглядаєть-ся», чи буде «розглядатися» там Ваша справа? Аджеж цей «розгляд» не входить в круг Ваших заінтересувань, як Ви пишете? Чи може на-гадати Вам Ваші слова та реальний зміст їх, де Ви

пишете: «Винятком може бути моя ініціатива і перші кроки в організації парафії УАПЦ в Аделайді в 1949-50 р.» і далі: «Бо я заінці-ціював і помагав організу-вати парафію, як голова Громади Півд. Австралії».

Ви пригадуєте, ХТО в пе-реважній більшості був іні-ціатором і активним діячем в організації повстанських українських загонів 1919-1924 р.р. і ХТО саме їх зни-щував? Отже, як бачите — цілковита аналогія.

Із всієї цієї трагічної по-дії мене невимовно тішить і радує (не тільки як свя-щеника, а просто як укра-їнця), що рішучий захист честі, святости УАПЦ на чужині вийшов не з кола ду-ховенства, а як завжди з глибини народніх мас, від тих простих людей, яких Ви презирливо звете «гварді-єю» і які у всі часи на всьо-му хресному путі страждань Української Церкви були майже єдиною і одинокою опорою і захистом святости і честі православної віри.

Це ж вони, оця «гвардія» зберігла нашу православну прадідівську віру в чистоті і донесла на своїх раменах незаплямованим стяг УАПЦ і до наших днів. Бо ж, як я підкреслював: «Єдиний нарід в світі, що сприйняв Христову Науку до самої глибини народньої душі, ці-лою своєю масою — це ук-раїнський нарід. Він глибо-ко відрізняється від інших християнських народів са-ме тим, що не ПОВЕРХОВ-НО сприйняв Науку Хрис-та; побожність його виявля-ється не самим лише зов-нішнім виконанням церков-них обрядів — а вона міцно

пов'язана з його природньою інтелігентністю» («Бог і наука» стр. 10).

Я свідомий, що зараз же після оголошення цього листа, в наступному числі «Єдності» буде сенсаційний наголовок: «Ще один примітив на захист національного зрадника і ката». Там приблизно так буде оповідатися специфічним стилем «Єдності»: хто ж він, цей примітив? Це людина з низьким рівнем політичної свідомости,... — людина однак, хитра. Він вміє знайти в масі щось таке, де можна завжди знайти ґрунт для своєї невсипущої діяльності підбурувача й демагога... Це трагедія, бо сам примітив не вірить ні в Бога, ні в чорта. Удаючи з себе віруючого фанатика, він робить діло, яке з християнством має стільки ж спільного, як і кривава інквізиція, палення книг, заборона медицини, наукових дослідів і т. д. Цей примітив розуміється в релігійних справах (історія Церкви, філософія), як вовк на зорях і т. д. і т. п.

Хто ж цей примітив? На цей раз вже священик УАПЦ на чужині («синодальної»?) «отець» Іван Перелазний. Пригляньмося до нього ближче. Це ж «отець», бувши сексотом НКВД, а пізніше гітлерівським посіпакою, мордував, катував, палив у крематоріях українських націоналістів-революціонерів, а потім сховався від кари під рясою і прикрився ризами УАПЦ на чужині («синодальної»?) і... звичайно, вже не 3 або 4 листи від катованих ним («отцем» І. Перелазним)

жертв, а 20-30.

Як бачите, в «Єдності» витворився певний специфічний трафарет, за яким ще за 3-4 числа наперед можна передбачати ЩО, ЯК і ПРО ЩО має там бути надруковано. Але будемо кінчати. Отже, перейдімо до останнього.

Ви пишете: «Чи містила коли «Єдність» хоч одну статтю проти Церкви, в якій писала б, що Церква непотрібна, шкідлива? Ні! А якщо такої статті ніколи не містила, то коли газета виступала проти Церкви? Виступ проти о. Грушецького був виступом проти одного священика, а не проти Церкви»...

Так благаю ж я Вас, п. mgr. Логине, укажіть мені хоч на один, розумієте, хоч на один—єдиний процес за всі 36 років судів ЧК-ГПУ-НКВД-МВД із сотень тисяч або й мільйонів процесів над духовними і віруючими, де зазначалось, що їх карають за приналежність до Церкви? Зазначте, де, коли і в якому закритому, чи показовому процесі в обвинувальному акті ЧК...МВД виступало проти релігії, взагалі проти будь якої церкви чи релігійної громади, а не проти окремих духовних чи віруючих людей? Прочитайте уважно хоч один обвинувальний акт і Ви побачите, що ту або ту особу чи групу осіб карають не за приналежність до релігії чи церкви, бо ж їх (ЧК-ГПУ-НКВД-МВД) «не обходять» консеквенції в церковній площині. Це внутрішнє церковне питання, до якого ЧК-МВД не втручається і не може втручатися,

а, обвинувачують і винищують їх за «злочини» перед державою і «трудящими».

Так яке ж Ви маєте хоча б найелементарніше право на сторінках своєї «Єдності» (за Вашою логікою!) писати, що ЧК-ГПУ-НКВД-МВД бореться проти релігії, проти церкви чи будь якої релігійної громади, а не проти окремих осіб. Хіба ЧК-ГПУ і т. д. винищували Митрополита В. Липківського, Борецького, єпископів Орлика, чи Кардинала мадярського, чи польських єпископів і т. д. за те, що вони митрополити, кардинали, єпископи і т. д., бо ж це внутрішнє, церковне питання, до якого ЧК-МВД не може втручатися, а обвинувачувало і винищувало за «контрреволюцію». Так укажіть же мені, п. mgr Логине, хоч на одну статтю із всієї офіційної советської літератури за всі 36 років, щоб було зазначено, що релігія, Церква чи релігійна громада це є контрреволюція. ЧК-ГПУ-НКВД-МВД обвинувачували і обвинувачують духовних і релігійних людей за зраду батьківщини і Ви також, п. mgr. Логине, обвинувачуєте за зраду батьківщини; ЧК-МВД обвинувачує за зраду нації — Ви теж; ЧК-МВД обвинувачує за зв'язок з чужоземною таємною поліцією, і Ви теж за зв'язок з таємною поліцією польського окупанта.

ЧК-МВД обвинувачує, що за гроші ворожачі таємної поліції обвинувачені продавали і зраджували батьківщину і націю, і Ви обвинувачуєте, що за гроші польського окупанта обвинувачений продавав і зраджу-

вав Україну і українських націоналістів - революціонерів. ЧК-МВД обвинувачує, що підсудні намагались замордувати, знищити, забити певних советських достойників, а Ви — що о. П. Грушецький мордував, катував, купався в крові, винищував українських націоналістів - революціонерів. ЧК-МВД має «докази» (бо ж без «доказів» навіть ЧК-МВД не засуджує!) для цього обвинувачення і Ви, п. mgr. Логине, теж маєте «докази».

Тож на БОГА! скажіть мені, де кінчається ЧК-МВД-ніяда і де починається «ЛОГИНІЯДА» (розумний і вдалий вираз п. Ів. Сторожука-Возняка). Чи може за мораллю і логікою певного племені, у якого поняття «зла» і «добра» інтерпретується приблизно так: «Коли ти мене вб'єш — це буде зло, а коли я тебе вб'ю — це буде добро».

Отже, кінчаю листа, який гадаю, буде першим і останнім!

п. mgr. Я. Логине! вірте мені, що до Ваших власних думок, поглядів, переконань, прагнень, вірувань і т. д. я цілковито ніколи нічого не мав, не маю і не можу мати. Чи Ви атеїст, чи Ви фанатик греко-католик, чи Ви жид, чи магометанин, хто б Ви не були, але ж до всього цього Ви ж українець. Я не можу докоряти чесному, сумлінному, глибоко-перекопаному релігійному фанатику чи атеїстові, бо ж ці погляди витворилися в наслідок незнання релігії, як забобони та викривлення Євангелії, але ж

я не можу не протестувати проти тих, хто свої СУБ'ЕКТИВНІ заблудження, особисті викривлення й помилки прагне поширити в народі. Замість мати їх тільки «в серці своєму» — вони гучно проголошують хворобливі погляди перед «малими цими», руйнуючи таким чином душу народу. От саме в «малих цих», які, захоплюючись наголовками сенсаційно - кримінальних кіно-бойовиків Вашої «Єдності», як «Від пістоля до хреста», національний зрадник і кат в рясі і ризах і т. д. і є весь сенс цього листа.

Ви намагаєтесь розтліти душу і викликати в душах православних людей найтемніші, найганебніші інстинкти і зневагу серед «малих цих» до нашої рідної Св. УАПЦ на чужині. І подвійним злочинством перед Богом, Україною, Св. УАПЦ на чужині і власним сумлінням є вчинки тих, хто кидає в чисту душу молоді

ненависть і зневагу до Св. УАПЦ на чужині.

Тож ще раз і ще раз кажу, напишіть, що «Єдність» — це орган поборювання УАПЦ на чужині і пишіть, що хочете, скільки хочете і про що хочете проти УАПЦ на чужині; ніхто жодної претензії до Вас не буде мати. Бо ж «малим цим» буде ясно і зрозуміло, ХТО пише, про ЩО пише і ДЛЯ ЧОГО пише.

Появу «Логиніяди» Ісус Христос передбачив ще майже 2000 років тому, бо ж саме про Вас, п. магістре Ярославі Логині, сказав Христос:

«І коли хто спокусить одного з малих цих, що вірують у Мене, тому краще було б, коли б почепити камінь млиновий на шию його та кинути в море». (Мрк. 9,42).

З братньою любов'ю у Христі священик

о. Іван ПЕРЕЛАЗНИЙ

Перт 18. 3. 1954.

